

Крамничка чарів

КУПИТИ

Про книгу

Кіла ненавидить спілкуватися. На щастя, її робота у Великій Аліссіумській бібліотеці - перлині Імперії Островів Півмісяця - дає змогу уникати розмов. Та коли спалахує повстання, Кіла та її незмінний компаньйон, рослина-павук Каз, вимушені тікати. Вони вирушають на далекий острів, де відкривають крамничку варення і займаються в ній таємним підробітком: пропонують відвідувачам корисні, але незаконні заклинання для розв'язання побутових проблем. Адже для тих, хто не володіє чарами, магія заборонена. Однак ніхто ж не дізнається, правда? Хіба що нахабний і дуже привабливий сусід, що раптом почав надто часто відвідувати крамничку...

Кіла ніколи не думала, що полум'я дотягнеться до бібліотеки. Вона туманно усвідомлювала, що більшість інших бібліотекарів утекли ще кілька тижнів тому, коли революціонери взяли палац і з неабияким драматизмом викинули імператора з вікна. Але ж бібліотеки вони точно не торкнуться! Тут же, як-не-як, книжки. Вельми займисті, незамінні книжки.

Велика Аліссіумська бібліотека з її високими шпилями, вітражними вікнами й заплутаними книжковими стелажми була перлиною Імперії Островів Півмісяця. Її святе сховище було повне текстів кількасотлітньої давності — трактатів, історичних творів, досліджень і (що, на Кіліну думку, найважливіше) книг чарів. Навіть переглядати останні дозволялося лиш еліті, найкращим із найкращих учених, бо імперське законодавство дозволяло послуговуватися магією лише нечисленній вишуканій публіці.

Кіла відповідала за книги чарів на третьому поверсі східного крила. Останні одинадцять років вона працювала, спала, їла й жила між стелажів. Можливо, це пояснювало, чому, занюхавши дим, вона подумала, що просто залишила грінки на нагрівальній пластині.

Того тижня Кіла та її асистент Каз просто про всяк випадок почали ховати деякі з її улюблених томів у ящики і складати їх в одному з бібліотечних човнів, хоча вона ніколи не вірила по-справжньому, що евакуація буде необхідною. Убезпечив-шись у сховищі, віддалившись від будь-яких натяків на політику чи насильство, Кіла грала в приємну гру: якби опинилася на безлюдному острові, то які книжки найбільше хотіла б мати? Ясна річ, «Гримуар із рослинної справи», складений 357 року вченими Мессембе й Канніном, а також «Маніпулювання погодними умовами: дослідження про вплив чарування на особливості розмноження східних інатою», захоптиву й новаторську працю, що...

Каз гойднувся на листі й залетів у прохід, у якому вона сидла, схрестивши ноги, перед купою книжок. Каз, рослина-павук, був приблизно завбільшки з фермерського пса та повністю складався з зелені, а посередині нього тримав ґрунт кореневий клубок. Каз був найрозумнішим асистентом, якого Кіла мала, — щоправда, також (можливо, не випадково) найбільше схильним до тривожності.

— Ми помремо, — повідомив він Кілу, так сильно шурхотючи листям, що їй виявилось непросто розібрати слова.

— Бої сюди не дійдуть, — промовила вона заспокійливим голосом, який за роки роботи в такому святому місці відточила бездоганно. Додала до купи

книжок, які належало скласти у п'ятий ящик, ще одну, а тоді передумала й перенесла її до купки «спакувати, лише якщо вміститься».

Каз потрусив листям, звертаючись до неї.

— Бої вже тут. Повстанці вибили парадні двері та грабують залу Кінні.

— Ой леле!

Двері до зали Кінні були латунним страховищем, що зачинялося на засуви з міцної деревини, з якої виготовляють шпангоути корабельних корпусів. Кіла спробувала вирахувати, скільки сили потрібно, щоб вибити тридцятифутові двері, а тоді кліпнула.

— Грабують, кажет?

Вона очікувала, що повстанці убезпечать бібліотеку та її скарби — це ж якраз логічно, — але щоб грабувати? Це ж борці за свободу, а не здичавілі тварини. Вона навіть не була проти їхніх цілей. За рекомендацією Каза, прочитала в перші дні революції кілька їхніх памфлетів, і заклик до проведення виборів і поширення знань видався доволі привабливим...

— Північна читальна зала палає, — промовив Каз. — Спершу підпалили гобелени, а тоді вогонь перекинувся на сувої.

Кілі стало зле. Стільки старих рукописів!

Він смикнув її листочком за рукав.

— Уперед, Кіло, треба йти звідси.

Йти звідси? Зараз? Але ж вона не закінчила...

— Якщо ти зараз пожартуєш про відрив від коріння, — застеріг Каз, — я піду без тебе.

Вона зіп'ялася на ноги. П'ятий ящик був заповнений лише наполовину. Кіла вивалила оберемок книжок у нього, навіть не перевіряючи назв...

— Кіло, досить! — озвався Каз, коли вона зібралася взяти ще один оберемок, а тоді спрямував ящик до підйомника. Той на коліщатках промайнув між стелажми, і поки минав численні полиці, заповнені прекрасними, чудесними книжками, Кілу почало нудити. Вона підхопила на бігу ще кілька улюблених текстів.

Діставшись підйомника, запхала всередину ящик на коліщатках і рвучко смикнула ворітця донизу. Каз листочком натиснув кнопку й повернув колінчастий важіль. Підйомник сіп-нуло, а тоді він почав опускатися.

Поки вони переміщувалися між поверхами, Кіла почула брязкіт металу об метал, і в неї перевернулися нутроці. З власного досвіду вона не відала, на що схожі звуки бою, зате знала, на що схожі звуки бібліотеки, і все було не так, геть не так, як мало бути. Каз підповз до неї, і вона пошкодувала, що підйомник не може їхати швидше.

А раптом він зупиниться на поверсі, де йде бій?

А раптом узагалі зупиниться?

Вона знов і знов тиснула на кнопку підвального поверху, наче це могло заохотити підйомник. Той продовжував сунутися вниз помалу, з брязкотом, рипінням і дзижчанням. Сморід диму посилювався. Визирнувши крізь ґрати, Кіла побачила, що сховище оточує вла.

— Треба було піти сходами, — промовив Каз.

— Ми нізащо не змогли б понести книжки, — відповіла Кіла.

— Ми не врятуємо жодної книжки, якщо загинемо, — він так затрусився, що кілька його листочків відірвалися й полетіли на підлогу. — Ох, я линяю!

— Подумай про щось інше, — сказала Кіла. — В дуби блискавка влучає частіше, ніж у будь-які інші дерева. Яблука можуть триматися на воді, бо на двадцять п'ять відсотків складаються з повітря. Щоб обчислити температуру надворі, можна поррахувати швидкість сюрчання цвіркунів на секунду.

— Якщо надворі немає пожежі, — зауважив Каз. — Як швидко вони сюрчать, коли все палає?

Підйомник хитнувся, діставшись найнижчого поверху. Кіла рвучко відчинила ворітця, тимчасом як Каз вусиками посунув ящик. Виштовхавши ящик назовні, вони вийшли з ліфта.

Так далеко внизу, на рівні води, Кіла не чула брязкоту металу й не відчувала смороду диму. Його пересилував сильний рибний запах каналу, що тік під бібліотекою. Каналів було безліч по всьому Аліссіуму. Почасти саме завдяки їм він став одним із найгарніших міст світу, перлиною імперії. Кіла згадала, як приїхала сюди — дуже юною, ще до смерті батьків — і як: її вразили блискучі канали, білі мости, неначе створені з мережива, шпилі й квіти, що цвіли на кожному балконі, звисали з кожного вікна та обрамляли кожні двері. Замислилася, як багато залишилося від міста, яке вона пам'ятала.

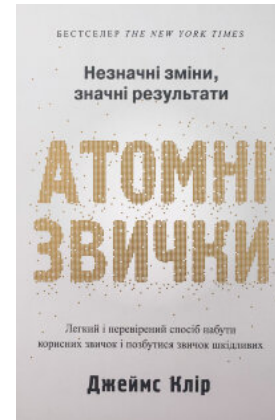
Рекомендована література

Відмотай назад. Місто вітрів. Книга 5

Якщо це станеться

Атомні звички. Легкий і перевірений спосіб набути корисних звичок і позбутися звичок шкідливих

Я вмію керувати емоціями! 6-10 років. Книжка з наліпками

Я вмію перемагати страхи! 6-10 років. Книжка з наліпками

Напіввлихий. Книга 1

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ